

zgolj zato, ker nima dovoljenja za ponujanje takih stav osebam na ozemlju države članice, v kateri ima sedež, ampak zgolj dovoljenje za ponujanje teh storitev osebam zunaj tega ozemlja.

2. Člen 49 ES je treba razlagati tako, da če obstaja regionalni javni monopol na področju športnih stav in loterij, ki uresničuje cilj preprečevanja čezmerne porabe pri igranju iger na srečo in boja zoper zasvojenost z njimi, in če nacionalno sodišče hkrati ugotovi, da:

— lahko zasebni ponudniki, ki imajo dovoljenje, prirejajo druge vrste iger na srečo in

— pristojni organi glede drugih vrst iger na srečo, ki niso predmet navedenega monopola in obenem predstavljajo večjo morebitno nevarnost za nastanek zasvojenosti kot igre, ki so predmet tega monopola, vodijo politiko širjenja ponudbe, tako da razvijajo in spodbujajo dejavnosti prirejanja iger na srečo, zlasti da bi maksimirali prihodke od njih,

lahko to nacionalno sodišče upravičeno ugotovi, da s takim monopolom ni mogoče doseči cilja, za dosego katerega je bil ta monopol uveden, tako da bi prispeval k zmanjšanju priložnosti za igranje iger na srečo in k doslednemu in sistematičnemu omejevanju dejavnosti na tem področju.

Dejstvo, da igre na srečo, ki so predmet navedenega monopola, spadajo v pristojnost regionalnih, te druge vrste iger na srečo pa v pristojnost zveznih organov, v tej zvezi ni pomembno.

3. Člen 49 ES je treba razlagati tako, da če je v državi članici glede ponudbe nekaterih vrst iger na srečo uveden sistem predhodnega upravnega dovoljenja, tak sistem, ki pomeni odstop od svobode opravljanja storitev, ki jo navedena določba zagotavlja, lahko izpolnjuje zahteve iz te določbe zgolj, če temelji na objektivnih, nediskriminatorskih in vnaprej znanih merilih, ki določajo meje diskrecijske pravice nacionalnih organov, tako da se ta ne bi uporabljala arbitrarno. Poleg tega mora imeti vsaka oseba, ki jo tovrstni omejevalni ukrep prizadene, možnost vložiti učinkovito pravno sredstvo za sodno varstvo.

4. Člen 49 ES je treba razlagati tako, da je nacionalno ureditev, ki prepoveduje prirejanje iger na srečo in posredovanje pri njih prek interneta zaradi preprečevanja čezmerne porabe pri igranju iger na srečo, boja zoper zasvojenost z njimi in varstva mladih, načeloma mogoče šteti za ustrezno za uresničevanje takih legitimnih ciljev, tudi če je ponujanje takih iger po običajnejših kanalih dovoljeno. Čeprav tako prepoved spremlja prehodni ukrep, kot je sporni ukrep iz postopka v glavni stvari, navedena prepoved ni neustrezna.

(¹) UL C 128, 24.5.2008.

**Sodba Sodišča (četrti senat) z dne 9. septembra 2010
(predlog za sprejetje predhodne odločbe Landesgericht
Linz – Avstrija) – kazenski postopek proti Ernstu
Engelmannu**

(Zadeva C-64/08) (¹)

**(Svoboda opravljanja storitev — Svoboda ustanavljanja —
Nacionalna ureditev, ki določa sistem koncesij za prirejanje
iger na srečo v igralnicah — Omejitve pridobitve koncesij
na delniške družbe s sedežem na nacionalnem ozemlju —
Dodelitev vseh koncesij brez kakršnega koli javnega razpisa)**

(2010/C 288/14)

Jezik postopka: nemščina

Predložitveno sodišče

Landesgericht Linz

Stranka v kazenskem postopku v glavni stvari

Ernst Engelmann

Predmet

Predlog za sprejetje predhodne odločbe – Landesgericht Linz – Razlaga členov 43 ES in 49 ES – Nacionalna ureditev, v skladu s katero je pod grožnjo kazenskih sankcij prepovedano prirejanje iger na srečo v igralnicah brez koncesije, ki jo dodeli pristojni organ, možnost pridobitve take koncesije za največ petnajst let pa imajo zgolj delniške družbe s sedežem na nacionalnem ozemlju, ki nimajo hčerinskih družb v tujini

Izrek

1. Člen 43 ES je treba razlagati tako, da nasprotuje ureditvi države članice, ki prirejanje iger na srečo v igralnicah omejuje na poslovne subjekte s sedežem na ozemlju te države članice.
2. Obveznost preglednosti, ki izhaja iz členov 43 ES in 49 ES ter iz načel enakega obravnavanja in prepovedi diskriminacije na podlagi nacionalnosti, nasprotuje dodelitvi vseh koncesij za upravljanje igralnic na ozemlju države članice brez kakršnega koli javnega razpisa.

(¹) UL C 116, 9.5.2008.

Sodba Sodišča (prvi senat) z dne 2. septembra 2010 – Evropska komisija proti Deutsche Post AG, Bundesverband Internationaler Express- und Kurierdienste eV, UPS Europe NV/SA, Zvezni republiki Nemčiji

(Zadeva C-399/08 P) (¹)

(Pritožba — Člen 87 ES — Pomoči, ki jih dodelijo države članice — Ukrepi, ki jih je Zvezna republika Nemčija sprejela v korist Deutsche Post AG — Člen 86 ES — Storitve splošnega gospodarskega pomena — Kritje dodatnih stroškov, ki so nastali zaradi politike prodaje z izgubo pri poštnih storitvah od vrat do vrat — Obstoje prednosti — Metoda preverjanja, ki jo je uporabila Komisija — Dokazno breme — Člen 230 ES — Obseg sodnega nadzora Splošnega sodišča)

(2010/C 288/15)

Jezik postopka: nemščina

Stranke

Pritožnica: Evropska komisija (zastopniki: V. Kreuzschitz, J. Flett in B. Martenczuk, zastopniki)

Druge stranke v postopku: Deutsche Post AG (zastopnik: J. Sedemund, odvetnik), Bundesverband Internationaler Express- und Kurierdienste eV (zastopnik: R. Wojtek, odvetnik), UPS Europe NV/SA (zastopnik: E. Henny, odvetnik), Zvezna republika Nemčija (zastopnika: M. Lumma in B. Klein, zastopnika)

Predmet

Pritožba zoper sodbo Sodišča prve stopnje (zdaj Splošno sodišče) (tretji razširjeni senat) z dne 1. julija 2008 v zadevi Deutsche Post proti Komisiji (T-266/02), s katero je Splošno sodišče razglasilo za nično Odločbo Komisije 2002/753/ES z dne 19. junija 2002 o ukrepih, ki jih je sprejela Zvezna republika Nemčija v korist družbe Deutsche Post AG (UL L 247, str. 27), v kateri je pomoč razglašena za nezdržljivo s skupnim trgov in odrejena njena povrnitev – Kritje dodatnih stroškov, ki so nastali s politiko prodaje z izgubo pri poštnih storitvah od vrat do vrat – Kršitev člena 86(2) in 87(1) ES, člena 230 ES, ter člena 36 Statuta Sodišča – Razglasitev ničnosti brez ugotovitve dejanske napake v utemeljitvi Komisije, s katero je podprla izpodbijano odločbo – Pomanjkanje obrazložitve glede domnevne nezakonitosti metode, ki jo je uporabila Komisija za ugotovitev obstoja nezakonite pomoči

Izrek

1. Pritožba in nasprotni pritožbi se zavrnejo.
2. Evropski komisiji se naloži plačilo njenih stroškov in stroškov, ki jih je priglasila Deutsche Post AG v okviru pritožbe.
3. Bundesverband Internationaler Express- und Kurierdienste eV in UPS Europe SA nosita svoje stroške, povezane z glavno pritožbo.
4. Deutsche Post AG, Bundesverband Internationaler Express- und Kurierdienste eV in UPS Europe SA nosijo svoje stroške, povezane z nasprotnimi pritožbami.
5. Zvezna republika Nemčija nosi svoje stroške.

(¹) UL C 301, 22.11.2008.